

**gustáv
murín**

ako sa más

AKO SA MÁŠ

**Retro-román o dobe, keď zajtra malo byť už včera
a Bratislava bola Hlavnou dedinou Slovenska ☺**

Gustáv Murín

UTOROK, 1.apríl.

Obraz 1/1/1 (Jarmok zábavy - scénka): Na malom historickom námestí stojí za jarmočným pultíkom náš hrdina v bielom plášti. Pred stánkom sa zastavujú udivení chodci. Jediným vystaveným tovarom sú tri poháre s nápismi: sóda = 10 Kčs, kofola = 5 Kčs, víno = 50 hal.. Náhodný okoloidúci sa váhavo pristaví. Po chvíli sa rozhodne pre sódu, zaplatí a odpije z ponúknutého pohára. Obracia sa k ostatným s rozpačitým výrazom - „Je to sóda“. Náš hrdina sa pozrie na kameru a...

V tom k Maťkovi Daxovi, nášmu hrdinovi v bielom plášti, náhle pristúpi neznámy rovesník, plesne ho po pleci a povie:

„To je dobré, starý, fakt dobré. Aj ja som sa skoro odrbal. A ináč - ako sa máš?“

„Stále lepšie,“ vystrelí Maťko automatickú odpoveď.

„Stop, stop... stop, kurva, stop!“ Zajačí chalan menom Rasťo Egalla, ktorý sa až do tejto chvíle schovával za kameru, ktorá mala byť pravdaže tiež skrytá.

„Boha ti, Matvej, ty magor, to je čo za vtáka, čo sa s tebou vybavuje ako na trhu...“

Neznámy urazene odvrkne blavácky: „Však aj sme akože na trhu. Alebo akože nejsme?!“

Naštvaný Rasťo skladá kameru z pleca a podáva ju pomocníkovi. Popri tom zničene mrmle: „Sme na trhu, starec, sme ale nevidíš kameru, starec, nevidíš toto tu... Matvej, do pekla, to je **tvoj** kamoš...?!“

Náhodný okoloidúci odkladá opatrne pohár so sódou na pultík a obracia sa na rozčúleného režiséra a kameramana v jednej osobe rodnou blaváčinou: „Môžem už ísť, ja sa totiž ponáhlam...“

TAKTO SI náš čerstvý a tvorivý, a tvorivý pretože čerstvý, pracovník Československej televízie v Bratislave, Rasťo Egalla natáčací deň nepredstavoval. Odhodlal sa totiž k revolučnému činu – natočiť klasický medailón budovateľa socializmu bez budovateľa a pokiaľ možno aj bez socializmu. Máme tu zdráhavo, ale predsa sa uvoľňujúce 80-te roky a Egallovi šéfovia tiež cítia, že by sa zišlo preladiť muziku. U Egallu sa neboja, že by tej muziky bolo priveľa, pretože nedávno vstúpil do strany a tak je hneď niekoľko možností, ako mu včas stúpiť na otlak. Rasťo Egalla si zasa myslí, že s červeným vodičským preukazom (ako sa hovorí stránickej knižke) to došoféruje až po nejaké to medzinárodné uznanie. Veď odbojné umenie z Východu, to sa teraz na Západe nosí! A Rasťo Egalla mieni byť odbojný, až kam ho pravidlá socialistickej premávky pustia. Rasťo Egalla tak s erárnou kamerou na ušetrený erárny film točí vo voľných chvíľach medailón s názvom „Hrdina našej doby“, na ktorom by nemalo byť nič hrdinské. Ide dokument všedného dňa. Kamera-oko, ktoré zachytáva všetko bez výberu. Tak ako to Rasťa učili na VŠMU. A keďže sme na Slovensku, kde je každý s

každým príbuzný, kamoš, alebo aspoň spolužiak, Rasťo si vybral za hrdinu našej doby svojho kamaráta Maťa Daxu. S Daxom je toho však za všedný deň niekedy priveľa, preto si Rasťo Egalla píše literárny scenár a pokúša sa ho pri nakrúcaní držať. Nie vždy to vychádza. Napríklad dnes vôbec nie je všedný deň. Je 1. apríl, Deň bláznov a vtákov, navyše veľká akcia Ochrancov prírody ZO č.9, ktorej šéfuje Džordžo, autor dnešného Jarmoku zábavy na historickom námestí v centre Bratislavy.

Obraz 1/1/2-6 (Jarmok zábavy – náladové dokrútky):

Na námestí prebieha niekoľko atrakcií súčasne. Otecka s malým synom zaujal ďalší stánok s veľkým nápisom „Obchod budúcnosti“. Je na ňom všetko haraburdie, čo dokázali organizátori pozbierať doma ako nepotrebné, ale zaujímavé. Sú tu porcelánové sošky, ktorým obvykle niečo odbité chýba, rôzne perá, ktorým došla náplň, stará tenisová raketa s prasknutým výpletom, ale aj háčkovaná dečka s gýčovitým výjavom. Dokonca aj takzvané úzkoprofilové chytáky, ako napríklad malé modely autíčok z kovu, volané „angličáky“, lebo sa dovážajú pokútne z Anglicka. Tiež kus dávno nepoužívanej detskej autodráhy z umelohmotnými autíčkami, či dokonalý model vagónika zo stavebnice označovanej ako TT. Skrátka, všetko v domácnostiach mladých organizátorov už nepotrebné, ale v spoločnosti trvalého nedostatku stále zaujímavé. Malý synček samozrejme neodolá a začína sa domáhať niečoho z vystavených „atrakcií“. Jeho otec sa s povzdychom obráti na mladého dobrovoľného predavača: „Koľko to stojí?“

Dobrovoľník sa usmeje: „Nič. Sme obchod budúcnosti, tu všetko dostanete za púhe slovo ďakujem. Ako za komunizmu...“

Muž prehliadne iróniu v tej odpovedi a skúsi to neisto znova: „Stačí slovo – ďakujem?“

Dobrovoľník sa neprestáva usmievať: „Stačí, všetko je tu len za slovo – ďakujem. Len táto koruna stojí dve koruny...“

Muž sa poďakuje a chlapec si odnáša momentálne vytúženú zbytočnosť. Potom niekto z recesie kúpi tú vystavenú korunu za dvojkorunu. No a v nestráženej chvíli niekto tú dvojkorunu ukradne. Komunizmus v praxi...

Obyvatelia mesta sa pristavujú aj pri zvláštnej bielej postave neďaleko Rolandovej fontány. Je to jeden z účinkujúcich, ktorý akoby stuhol uprostred chôdze v okázalom geste a spoluúčinkujúci ho v okamihu celého obalili rolami toaletného papiera. Vo veľkom detaile pohľad na toaletným papierom kompletne zafačované telo aj tvár. Pomalý odjazd s pridávaním ruchov. Nehybnosť bielej postavy kontrastuje s ruchom pestrých happeningových akcií okolo. Po námestí chodia veľké ľudské bábky na chodúľoch, v jednom rohu vystupuje mím, v ďalšom stojí kôň s vozom. Zafačovaná postava je uprostred toho ruchu výrazne osamelá.

Radikálna zmena nálady na námestí. V jednom rohu, pred starou radnicou sa chalan menom Džordžo na čele skupiny účinkujúcich háda so starým vrátnikom v uniforme. Vrátnik sa vyhráža, že na nich zavolá Bezpečnosť, lebo robia podozrivý rozruch na námestí. Džordžo vysvetľuje, že ide o akciu pri

príležitosti medzinárodne uznávaného Dňa vtákov, alias 1.apríla. Prestrih na koňa, ktorý obklopený deťmi pohadzuje hlavou, akoby prikyvoval.

NAŠTVANÝ VRÁTNÍK: „Zo mňa si prvý apríl robiť nebudete! O takom nezmysle som v živote nepočul. Určite na to nemáte povolenie.“

Džordžo víťazoslávne vytiahne povolenie: „A máme.“

Vrátnik mu papier bohorovne vytrhne z ruky a roztrhá: „A už nemáte!“

Rozpačité pohľady okolostojacich účinkujúcich...

Obraz 1/1/3 (Tajomná, biela postava)

Pohľad späť na zafačovanú postavu. Je teplo. Toaletný papier na čele živej figuríny vlhne potom. Postava však už nie je sama. Oproti nej stojí malá babka. Babka zdvihne ruku a začína odtrhať papier na tvári živej figuríny. Odhalí sa oko, ktoré žmurkne.

Babka: „Kto vám to urobil, mladý človek...“

„TAKTO TEDA NIE! Ja vám už idiota robiť nebudem, bazmek. Vy kreténi, však ste ma tam zabudli. Aj s tými fáčmi, bazmek, aj s tou babkou, čo ma nakoniec zachránila, bazmek.“

Rozčúlený chlapík menom Baby, teraz už nezáhadná a nebiela postava, práve vrazil do veľkej miestnosti biologického laboratória, kde sa koná veľmi nevydarená oslava. Maťo, ako hosťiteľ, ktorý mu šiel otvoriť vchod do

budovy, stojí tesne za Babym a tvári sa, že tu nie je. Ešte stále má na sebe biely, laboratórny plášť ako za jarmočným pultíkom.

„Mali sme iné problémy,“ Džordžo sa na Babyho nepozera. Džordžo má prezývku od toho, že sa vážne podobá na Georga Harrisona, jedného z Beatles. Momentálne vyzerá ako veľmi unavený a znechutený George Harrison tesne pred rozpadom skupiny. Sedí za dlhým laboratórnym stolom, kde stoja dve fľaše vína a prázdne i plné poháre s vínom, či soletkami. Pred Džordžom je šálka s čajom. Zásadne nepije, nefajčí, je prísny vegán a vedľajším povolaním vodca undergroundových aktivít, do ktorých občasne a skusmo zaťahuje aj tu prítomných. Je autoritatívny, ale vzhľadom k nenaplneným umeleckým túžbam mimoriadne si obchádza (a že to vie, keď chce!) tu prítomného Rasťa Egallu, ktorý sedí apaticky v rohu s dvoma devami z telky. Tie sa do debaty nezapájajú, len nervózne ťahajú jednu cigaretu za druhou. Rasťo im nahovoril, že sa dočkajú gruppensexu a tu sa zjavne k erotickému dusnu neschyľuje.

SPOMIENKA. Žiaľ, na grupáky má Maťo generálnu smolu. Vždy sa nejaký udeje akurát, keď pri tom nie je, a tak sa musí spoliehať na Babyho nie veľmi dôveryhodné spravodajstvo. Jeden takto sprostredkovaný ho zvlášť zaujal – na obvyklom žúre v Egallovskej rodinnej záhrade (ešte v čase, keď Rasťo so svojou ženou len chodil) sa totiž zjavila nová deva. Táto na krátko ostrihaná platinová blondína všetkých účastníkov s potenciálne použiteľným prirodzením dovtedy provokovala, až sa ich spoločný priateľ menom Bimbo

utrhol prvý a šmykol ju v záhradnej chatke. Ostatní zatiaľ pri ohníčku sedeli, pili, do ohníčka hľadeli a na seba spevavo hulákali. Ako čas bežal, na dotyčnej sa ešte vystriedal aj nejaký Bimbo kamarát a Bimbo si dal navrch repete. Všeobecná zábava sa tak zvrhla na zostavovanie ďalšieho poradovníka, načo nezainteresované devy otrávene odišli a stiahli so sebou aj menej chtivých chalanov. Z chatky sa ale ešte stále ozýval bujarý pokrik devy, ktorá vraj stále nemala dosť a vyzývala pozostalých, aby to skúsili teraz pre zmenu všetci naraz. Nápad bol spontánne prijatý, ale kým sa k niečomu dostali, deva sa už tak zbombovala, že bola prakticky nepoužiteľná. Ležala vystretá ako doska na stole, nahá (len s červenou ponožkou na ľavej nohe, ako sa vydozvedal detailista Maľko) a tvrdo spala. Páni pozvaní na hostinu sexu (Bimbo, jeho kamoš, Baby a rozpačitý hosťiteľ Rasťo Egalla), chvíľu postávali nad lákavým sústom Prírody (Baby aj navrhol, že by sa ulakomil podľa hesla „nie som fajnovka, po kamarátovi sa mi nehnuší“), ale zvíťazil Rasťov návrh – zahrať si karty. Tak pristavili stoličky, rozdali karty a s neplánovanou rozkošou nimi plieskali po brušku hlboko oddychujúcej radodajky. No a aby splnili aj niečo zo sľúbenej skupinovej erotiky, zhasli a svietili si sviečkou zastrčenou v toľkými predošlými návštevami vhodne rozľahanom dievčenskom medzinoží. „Salvátor Dali s raňajkami na pupku nejakej blondínky je trápny začiatok proti nášmu happeningu,“ vyľahoval sa potom Baby dovtedy, kým sa ho od závisti ozelenelý Maľko neopýtal s naivnou dychtivosťou – aký bol Babyho celkový estetický zážitok? Ten chvíľu zarazene mlčal, potom

znechutene mávol rukou a neochotne priznal: „No, čo ti poviem, bazmek.

Nápad dobrý, ale tma ako v piči...“

„MALI STE iné problémy... To ma nesere, bazmek, to chápem,“ Baby si chápavo zoberie hneď dva poháre s vínom a prvý bleskovo hodí do seba, „Ale načo som tam, bazmek, držal figúru, snažil sa ako pravý naturščik, keď ma tu pán umelec nenatáčal. Rasťo, medzi nami babami, natáčal si ma, ty bazmek?!“

Rasťo sa zatvári otrávene. Mlčí.

„No vidíte, nenatáčal! Tak na čo sme to, bazmek, všetko robili?!“ Baby do seba víťazoslávne hodí obsah druhého pohára a hrnie sa doplniť oba z fľaše na stole.

„My už pôjdeme.“ Devy z telky, maskérky, sa odhodlali oželiť nepravdepodobný výskyt sexuálnych hier v tejto miestnosti a zdvíhajú sa k odchodu. Nikto ich nezdržuje. Len Maľko ich smutne vyprevádza z budovy. Lúto mu je, lebo mu zasa ušla nová erotická skúsenosť, ale v tomto smere dnes naozaj nič veselé nehrozí. Ešte sa medzi dverami pokúsi z diev vylákať telefónne čísla „na budúce“, ale tie sú príliš otrávené a tak to vzdáva.

Po ceste dolu schodmi stretáva Džordža, ktorý sa tiež náhle rozhodol odísť. „Musím ešte zájsť za chalanmi zo ZO-čky. Treba ten dnešok nejako uzavrieť... A dohovor Babymu, nech toľko nevrieska, nie sme tu všetci len kvôli nemu.“

Maľko mlčky prikyvuje. Vie, že tu nie sme všetci kvôli Babymu, hoci Baby je rád stredobodom udalostí. Džordžo zase rád udalosti z pozadia organizuje.

Hovorí nápadne spisovne, nepoužíva hrubé výrazy, vyjadruje sa obvykle tak ako by prednášal politický prejav. Koniec-koncov každú chvíľu prednáša nejaký politický prejav ku krúžku svojich najbližších, kam Maľko celkom určite nepatrí. Džordžo je akýmsi permanentným návštevníkom v partii, ktorú tvorí Maľko, Rasťo Egalla, Baby a momentálne neprítomný Bimbo.

„Ozaj, nepočkáš na Bimba?“

Džordžo rezolútne zakrúti hlavou. Zmetie tú myšlienku skôr, než Maľko dohovorí.

„Nedošiel na akciu, ani sa neospravedlnil, tak čo... Nemôže sa asi veľmi čudovať, keď ja pre zmenu nepočkám až sa pánovi uráči prísť aspoň sem.“

Maľko automaticky prikývne, otázka bola beztak formálna. Tá podstatnejšia ešte len príde. Džordža a Maľka spája tenis. Džordžo ho hrá perfektne, ale nemá s kým. Maľko ho hrá mizerne, ale má čas a možnosť zohnať takmer kedykoľvek na dve hodiny univerzitné kurty za tzv. Švédskymi domkami pri Dunaji.

„Tak kedy si pinkneme?“ otáča sa Džordžo ešte vo dverách.

„Kedy budeš chcieť, stačí zavolať deň dopredu.“

Maľko ani nestihne zamknúť a hore schodmi sa hrnie Rasťo.

„S tým ožratým idiotom sa to nedá vydržať, starec. Nechal som kameru len tak doma, tak ju idem zaniest' do telky. Pre istotu. Ešte dojdem a pokecáme o filme, dobre? Keby nie, tak v stredu, teda zajtra, by sme si mali v klube sadnúť už nad podrobným scenárom. Zatiaľ, starec...“

Daxa a Egalla sa kvôli filmu schádzajú každú stredu v Spisovateľskom klube. Egalla tam má vďaka otcovi, ktorý robí na sekretariáte Zväzu slovenských spisovateľov, voľný vstup a tiež pocit, že by mal byť „v týchto kruhoch videný“. Rád by niekde upláciroval svoje scenáre a literárne pokusy. Najbližšiu stredu to teda budú skôr Rasťove ukážkové manévry pre prípadných dôležitých. Ale Maľko tam chodí celkom ochotne, lebo je tam všetko lacnejšie. Spisovateľský klub funguje podľa porekadla „hladný ako spisovateľ“ a tak sú tu výrazne nižšie ceny dotované zo zvláštneho fondu. Maľko nie je spisovateľ, ale permanentným hladom sa tejto predstave výrazne blíži.

„AK MA NABUDÚCE necháte stáť na slnku ako chmula, bazmek, pol hodiny zafačovaného, bazmek, tak sa vám tam, bazmek, na protest pošším.“

Baby to hovorí paralelne s dolievaním si zvyšku vína z prvej fľaše a napchávaním sa zostávajúcimi soletkami. Ešte aj z nich opadanú kryštálovú soľ pozmetá zo stola do dlane a hodí do tej svojej širokej chlebarne. Treba ešte podotknúť, že Baby sa vždy vyjadroval sprostácky a keby sme ho zakaždým presne citovali, bola by to doslova zbierka bazmekovín. Tento výraz, už sám o sebe mnohoznačný a na východnom Slovensku pestro využívaný, dosahuje totiž v Babyho podaní úroveň jazykového fenoménu. Univerzálneho kľúča na akýkoľvek predmet, jav, či vlastnosť. Jeho nesmrteľným výrokom bol komentár k hokejovému zápasu, keď vzrušene vykrikoval „ty bazmek, ten bazmek, ani bazmek“ (v preklade „kamoš, ten brankár zasa nič nechytí“).

Vedome teda tento výraz v Babyho slovníku obmedzíme. To čo nasleduje, je tým pádom vlastne preklad s mravnostnou cenzúrou dohromady.

„Môžeš sa vypnúť, všetci pred tebou zdrhli,“ Maťko odkladá rezignovane biely plášť na vešiak. Nie je každý deň nedeľa, zvlášť, keď je utorok.

„No, bazmek, dovoľ,“ Baby sa konečne zastavil v drvivej konzumácii a teraz sa urazene rozhliada po miestnosti. „Prečo by mali zdrhať, však sa máme dneska zabávať... alebo nie, bazmek?“

„Ale áno, oslavujeme Bimbove narodeniny. Lenže dotyčný sa nedostavil, ako vidíš...“

„A to je moja chyba, bazmek?!“

Maťko unavene pokýva hlavou a sadne si. Nie je to Babyho chyba, že notorický zabávač a výtržník sa nedostavil na vlastnú oslavu. Bimbo má totiž jednu neuveriteľnú vlastnosť a síce, že je celkom určite vzdialeným bratrancom istého pána Godota, ktorého sa ktosi nedočkal v akejsi strašne slávnej absurdnej dráme, z ktorej si 90% vzdelaného obyvateľstva pamätá len ten názov. Ono nič viac ani netreba. Keby totiž všetci tí, čo márne čakali na nášho Godota zvaného Bimbo, mali napísať počas čakania (čo by bol celkom rozumný počin, pretože niektorí čakali i týždne a niektorí čakajú dodnes) divadelnú hru, je Slovensko veľmocou absurdity. Akože aj je, ibaže tie drámy sa nehrajú, ale žijú. Konkrétne v prípade Bimba je užitočná jediná rada – počítajte s ním dokiaľ ho vidíte. Akonáhle zahne za roh, nikto (vrátane jeho rodiny a deda Vševeda) nevie, netuší a nezaručí, kedy a ako sa opäť zjaví. Bimbo skrátka nie je pánom svojho času a ako jediný sa tým zjavne

netrápi. Aby to bolo ešte zaujímavejšie, Bimbo zásadne netelefonuje, takže ani nie je šanca dočkať sa oslobodzujúcej správy, že na schôdzku mešká, či ju odvoláva. Stratil by vďaka tomu drvivú väčšinu priateľov (a priateľiek), keby si neboli istí, že tak nekoná naschvál, ale z popudu akejsi vyššej absurdnej sily, ktorá mu kladie podivuhodné prekážky na ceste k jeho sľúbeným schôdzkam.

„Fakt, čo je toto za oslava, bazmek...“, mudruje Baby nad poloprázdnu druhou, a poslednu, fľašou vína. „Ani baby tu nie sú...“

Bimbo vždy nahlas masochisticky priznáva, že sa svojou notorickou nedochvilnosťou pripravil už o mnohé. Napríklad teraz a tu spomínané baby, z ktoré sa naozaj dostavili a nezneužitú odišli, by za normálnych okolností Bimba dovedli k horúčkovitej aktivite. V tomto majú veľa spoločného s Babym, ktorému jeho notorický pokrik „baby, baby“ určil priliehavú prezývku. Rozdiel medzi nimi je v tom, že kým Bimbo pretiahne všetko, čo má dve nohy a včas neutečie, Baby je klasický smoliar, ktorý si neskočí ani na tej, ktorá má naozaj božiu ochotu „dať“. Preto sa zúfalo drží Bimba a nasleduje ho oddane pri všetkých jeho pokusoch urobiť z obháňania ženského rodu spoľahlivo fungujúci a patentovateľný bežiaci pás sexu. Takmer to dovedol k dokonalosti, keď spolu s Babym lákajú devy na fotenie aktov. Ktorá sa už raz nechá prehovoriť, obvykle končí nahá a zakrátko na to aj (ako sa Bimbo rád chváli) „napichnutá na ražni“. Babyho komentáre k tomuto „perpetuu bimbile“ bývajú skromnejšie. Veľmi ho dojala deva, ktorá hneď na prvé sedenie oznámila, že vie o čo ide a netreba ju až tak

veľmi prehovárať. Len má podmienku, aby jej fotografie z prípadného „napichávania na ražeň“ neobleteli celý blízky svet ako posledne.

Lovy týchto dvoch Donchumajov niekedy patria skutočne do Guinnessovej knihy strašidelných rekordov. Ako napríklad, keď títo dvaja bez hanby a studu za náhodnej prítomnosti Rasťa Egallu „zbalili“ v pivárni Zlatý Bažant skutočnú babku-pivárku. Treba poznamenať, že Bimbo má skutočne podivuhodný erotický apetít sústredený predovšetkým na staršie (až po takmer najstaršie!) ženské ročníky. Tú veselú, opitú babku dovedli na Egallovskú rodinnú záhradu nad Bratislavou, pred čím Rasťo v hrôze ušiel vyžalovať sa žene. A kým sa vrátil späť s odhodlaním ich všetkých vyhodíť, prehovárali staršiu pani, aby ešte na sklonku života skúsila, čo je to gruppensex. Že jej to vráti mladosť. Stará pani si naozaj spomenula na svoje mladé časy a poslala ich do kelu ako statná mladica. Ale že jej ich bolo ľúto, a asi sa chcela aj pochváliť, dala im obom siahnuť na „hahulu“ na dôkaz, že ešte nepatrí do starého železa, že „ešte maže“. Babyho táto tristná intímnosť dovedla do stavu, že si na Egallovskej rodinnej detskej húpačke v plnom švihu pomohol „ľavou rukou ako od cudzieho“. Pri svojom klasicky zlom odhade odchádzal potom z Egallovskej záhrady postriekaný na gatiach vlastným semenom.

Úprimnosť a priamosť obdivuje Baby bez výhrady a preto nikdy neodolá, keď ho Bimbo úprimne a priamo požiada o kľúče od jeho kajuty na lodi v nákladnom prístave (kde Baby regulárne prespáva), aby už opäť „ulovil Emila“ (čo je kódované označenie neidentifikovaných, použitých a

zabudnutých diev). Nie je celkom isté, či Babyho teší takto vynútené občasné posedávanie v parkoch, či pri dvoch deci za posledných sedem korún v najbližšej krčme.

Najhoršie je, že ani nie je čo piť. Bimbo je vždy spoľahlivý dodávateľ exkluzívneho chľastu z rodinných zásob. To však Babyho v žiadnom prípade nepomýli.

„Počkáme, určite príde. Neboj, bazmek, bude sranda. Zatiaľ môžeme vyrobiť malinovicu. Máš sirup?“

Maťko rezignovane prikývne. Vie, čo bude nasledovať. Výroba pokútnych laboratórnych liehovín je vcelku bežná. Kolegovia z biofyziky dokonca vynášli spôsob „zušľachťovania“ tých najlacnejších driákov, aké sa dajú kúpiť. Obyčajné brandy dajú pod gama-žiarič, kde „dozrie“ za pár minút na údajne skvelý koňak. Baby zasa počíta s nemalou miestnou zásobou čistého laboratórneho liehu, ktorý v kombinácii so zvyškom sirupu (jediný prepych ktorý si Maťko dopraje do čaju namiesto nezdravého rafinovaného cukru) vyhlasuje za domácu „malinovicu“. Daxa trpezlivo asistuje, čaká totiž návštevu svojej najnovšej frajerky Dady. Dovtedy to s pomaly, ale isto ožratým Babym, vydrží.

„Aby sa ten náš bazmek Džordžo neposral,“ filozofuje pri miešaní sirupu, vody a liehu Baby. „Chceš, poviem ti príbeh, bazmek. Fakt zaujímavý.“

Daxovi je to jedno, rozkladá si pomôcky pri mikroskope. „Malinovicu“ rezolútne odmietne. Pozerá na Babyho a hovorí si, čo to je preboha za silu, ktorá ich dvoch drží pokope. Prečo Maťko znáša mudrlantské rady a otcovské

ponaučenia tohoto tvora, pre ktorého majú všetky jazyky okrem slovenčiny presný výraz ako „nasty kid“, „enfant terrible“, či „zlobivé dítě“. Baby, hoci je najmenej o päť rokov starší ako Maťko, vyzerá ako večne nasrané (a posrané) decko. Babyho tvár pripomína zlých škriatkov z kreslených seriálov. Do toho vlasy frizúry á la „ošťatá slama“ a odstavajúce uši. Krpatý, neforemné telo, nahrbený s hlavou večne v predstihu. Drsné spôsoby, ale pritom citlivý na každé stúpenie na otlak. A tých má v duši ako mín – nikdy neviete, kedy urobíte chybný krok. Životný bankrotár, ktorý rád poučuje ako na to správne ísť. Má aj slabé chvíle úprimností, kedy ochotne vyvráti svoje duševné vnútornosti na obdiv a na poľutovanie. Raz tak spolu sedeli v Klube spisovateľov a čakali na Raša. Vonku studený, zasnežený december. Vnútri len oni dvaja a nejaký ožratý slovenský spisovateľ pokúšajúci sa navečerať. Baby ako obvykle vykladal Maťkovi svoje životné príšery, ale Maťka skôr zaujala akrobacia ožrana pri neďalekom stole. Patlal po tanieri, vidlička mu padla na zem a ako ju zdvíhal skoro padol za ňou. Ale vrcholným číslom bolo, keď si poplietol pohárik s borovičkou a pohárik so špáradlami. Všetkých dvadsaťtisícosemdesiatjedno špáradlo si kopol veľkým oblúkom do otvorených úst. A ako ich ľahal von, tak ho to znechutilo, že sa konečne zdvihol a odišiel. Z podivuhodných dôvodov sa ale o pár minút vrátil. Už oblečený do teplej bundy, prešiel ráznym krokom Spisovateľský klub k baru a hneď späť a konečne vypadol. Baby zatiaľ stihol vyrátať všetky svoje najnovšie životné trampoty a Maťko sa nadýchol, aby mu poskytol prvú útechu. Ten povzbudzujúci, terapeutický monológ trval aspoň hodinu. O tom,

že treba vždy všetko skúsiť znovu, že sa netreba vzdávať a že všetci máme nejaké starosti. Maľko nie je bohvieaký psychoanalytik, ale zdalo sa, že sa Baby uspokojil aj s touto amatérskou prvou pomocou. Rasťo neprišiel, tak sa zdvihli a vyšli k šatni. A až tam zistili, že ten jediný opilec, ktorý s nimi strávil v klube večer, neomylné siahol z troch bünd po tej Babyho a odišiel so všetkými jeho dokladmi, kompletnou výplatou, ktorú v ten deň fasovali, a samozrejme aj s kľúčmi od kajuty na lodi. Tak sa Baby tri minúty potom, čo ho Maľko starostlivo poskladal dokopy, ocitol bez identity, bez peňazí a bez domova. Do decembrovej treskúcej noci odchádzal v modrom pracovnom plášti, čo mu požičal kuchár z klubu, padal na neho sneh a on si akoby len pre seba hovoril: „Okradli ma, za rohom mi určite ešte aj po hube dajú a nakoniec mi, bazmek, ani plakať nedovolia.“ No nemali by ste s takýmto tvorom božiu trpezlivosť?

Nesmieme sa však mýliť. Baby je večne ničený, ale tiež nezničiteľný. Maľka na Babym priťahuje najviac práve schopnosť tohto tvora vyhrabať sa z každej sračky, oklepať sa a naštartovať znova. Maľko je presvedčený, že Baby má v sebe obdivuhodnú, nezničiteľnú odolnosť voči životným kotrmelcom. Pritom je sprostý a cynický ako funebrák, ale v prípade potreby by vás ochotne rozplakal k slzám. A ešte jedna neuveriteľnosť – Babyho životné príhody treba ako u mäsiara odkostiť a zbaviť mastnoty, takže len necelé dve tretiny možno konzumovať s dôverou. S obľubou klame, ale vždy jedná fér.

Podivuhodná kombinácia.

„Začnime takto, bazmek – dvaja mladí zúrivi komunisti..., počúvaš ma?! Ty ma nepočúvaš!“

„Ale áno, počúvam.“

„Nebudem to, bazmek, vykladať dva krát. A pozor, nie je to fór, vážna story... vlastne history, ako hovoríme my Angličania,“ Baby si nonšalantne upije z čerstvo namiešaného ružového nápoja, „Bazmek, to je sila! Čistý lieh?“

„Čistý.“

„Ježiš, to bude zajtra ľudoopica a nie opica, s čím sa zasa zobudím... Kde som to prestal, bazmek? Aha, tak teda dvaja mladí zúrivi komunisti sú vyslaní priamo z ÚV v Prahe, aby na pravú vieru napravili miestnych nedokonalých slovenských súdruhov. Ústredný výbor sa o tých dvoch tak bojí, že majú údajne bývať v bytoch vedľa seba na jednom poschodí. Či sa toto zadarilo, bazmek, to neviem, ale dotyčné duo skvelo šlape stranícku kapustu až do osudného roku šesťdesiateho ôsmeho. Obaja majú rodiny a vedú do dôsledku život straníckych dvojčiek. Rodiny sa intenzívne navštevujú, detičky sa spolu hrajú a aj letné dovolenky trávajú spoločne... kúrva-bazmek, to je driák, daj si... no a v tom spomínanom roku sa im prihodí to, že ten jeden v tom svojom osvietenom, ortodoxnom komunizme akosi poľaví a keď dôjde na previerky, zachová sa ako mnohí iní, ako sa hovorí – odsúdi vstup vojsk... bože, tá malinovica ma zabije... A hádaj, bazmek, čo urobí ten druhý?“

„Neviem,“ Maťko nemikroskopuje, nalial si trochu „malinovice“ do studeného čaju a teraz pochlipkáva, počúva.

„No, ten druhý bazmek nezaváha a samozrejme, že pokračuje statočne v predstieraní komunistického bludu. Kým ten prvý bazmek príde o stranícku legitimáciu, prácu i všetky výhody, ktoré si doteraz užíval; ten druhý sa stane prvým normalizačným rektorom Vysokej školy výtvarných umení, hoci o umení nevie ani mäkké fň. Vyučuje tam marxizmus a zase napráva hlavy nechápavým Slováčikom. Tak končí príbeh o jednom priateľstve až po hrob a nádejnej kariére dvoch komunistických emisárov pacifikujúcich v mene Ústredného výboru Krásavicu na Dunaji.“

„Zaujímavé.“

„To ešte nič neni, bazmek, zaujímavé je až to, že na tej škole dnes zhodou okolností študuje syn toho druhého. Ten prvý, odstavený bazmek, má tiež syna. A tiež by rád páchal nejaké to umenie a zhodou okolností by sa na to hodila akurát tá jedinečná, lebo jediná VŠVU. Ale vie, bazmek, že by ho tam otec jeho kamaráta, a bývalý kamarát jeho otca, nepustil. Tak to skúša na FAMU. Lenže, zlý chýr sa ďaleko donesie, a stranícke kádruvačky doletia až do Prahy. A tak sa vracia z Prahy, aby robil príležitostného nočného vrátnika a permanentného podzemníka. Syn toho prvého bazmeka zatiaľ spokojne, hoci dosť neúspešne, študuje... hádaj čo...“

„Do riti, jak to mám vedieť?“

„Kľud, bazmek, našepkám - ume., umele..., no umeleckú fotku...“

„Bimbo?!“

„Yes! A čo ten druhý bazmek?“

„Džordžo?“